

Louis van Heteren wordt geboren in 25 mei 1927 in Leiden. Hij behaalde zijn HBS-B-diploma in 1944. Aansluitend beleefde hij in het laatste oorlogsjaar avonturen in het Leidse verzet; o.a. in de hongervinter (voedselverdeling dat bij foute boeren werd weggehaald) en als een soort vrijwillige brandweerman (o.a. de bombardementen op Leiden met de Mitchells - V1 en V2 opslag).

Het begon onschuldig. De verloofde van mijn zus Miep zocht jongens voor een soort padvindersgroepje dat hij in Leiden had opgericht, de voortrekkers. De padvinderij was verboden, dus ik gaf me op. Gewoon spannend. We kwamen 's avonds bij elkaar en verzonnen dan klussen voor onszelf. Toen werd er gevraagd of we ook wat koerierswerk wilden doen. Natuurlijk wilde ik dat. Ik was 16, ik had de geschikte leeftijd. Op zaterdagmiddag kregen we een stel enveloppen mee waar we niet in mochten kijken, bestemd voor adressen die we uit ons hoofd moesten leren. Later bleek het om voedselbonnen voor onderduikers te gaan.

De plaatselijke commandant van de Binnenlandse Strijdkrachten was Dick Kok, een apotheker. Miep was zijn secretaresse. Zo kreeg onze distributiedienst ook wapens te vervoeren, stenguns en pistolen. Ons materieel bestond uit een oud paard, een wagen van Van Gend & Loos, en een brandspuit: we waren bij wijze van dekmantel ingelijfd bij de Luchtbescherming, met pasjes en al.

Ons gezin was rooms, ontzettend rooms. Religie bepaalde het hele leven in die dagen. Voor mij vielen katholicisme en verzet logischerwijs samen. In de kerk werd elke zondag aan het eind van de hoogmis gebeden voor onze koningin – ik heb nooit begrepen dat de Duitsers dat niet doorhadden. De grootste aversie had ik tegen het feit dat er iemand inbreuk op je vrijheid maakte. 's Avonds de lichten uit en binnen blijven. Daar boden de voortrekkers uitkomst.

Miep en ik deden allebei gevaarlijke dingen en dat gaf spanningen thuis. Mijn vader was hoofdonderwijzer en als ik gepakt zou worden, wachtte hem ook de gevangenis. Ik wist die dingen wel, maar ik denk niet dat ik me er volledig rekenschap van gaf. Je bent puber of je bent het niet. En mijn affectie voor mijn vader was beperkt. Miep was zijn oogappel, die vertrouwde hij, maar ons jongens hield hij strak in geloof en zeden. Voor onze privésoures had hij weinig belangstelling. Alle nadruk lag op leren.

Eind 1944 werd het zo koud dat we ons met het hele gezin moesten terugtrekken in de opkamer, het enige kamertje dat verwarmd kon worden. Daar dreigde Jan, mijn oudste broer, een keer in een driftbui om Miep, Dick Kok en onze groep aan te geven. Ik werd zo kwaad dat ik hem te lijf wilde gaan. Mieps verloofde moest bovenop me gaan zitten om me tegen te houden. Daarna had Jan wel meer respect voor mij.

Van de honger en de ongemakken kan ik me niet veel herinneren. Mijn Moeke verdeelde de rantsoentjes zo goed mogelijk en deelde ook uit aan hongerige buurtgenoten die bij ons kwamen bedelen. 'Niemand gaat met lege handen van onze deur weg', was haar lijfspreuk. Ik had vooral een opwindende tijd door het werk met ons ploegje, en omdat ik de meisjes ontdekte. Een paar bleken mij wel aardig te vinden. Ik leerde dansen. Ik speelde piano en orgel.

Na de bevrijding kregen mijn verzetsmaatjes en ik een oorkonde van de burgemeester van Leiden. Ik heb er letterlijk mijn achterste mee afgeveegd en hem met mijn ontlasting weggespoeld. Ik gaf er niets om. Ik had rond het verzet te veel corruptie en ellende ontdekt.

Louis overleed op 8 april 2014 in Dongen en ligt begraven op de begraafplaats in Dongen

Meer informatie

['Ik had een opwindende tijd' - NRC](#)

[Roomskatholieke HBS Sint Bonaventura, Leiden \(1932\) - Geschiedenis van Zuid-Holland Dongen - Begraafplaats De Kremer - - graf 694914 \(online-begraafplaatsen.nl\)](#)

[Online Familieberichten; Overleden: Louis van Heteren \(08-04-2014\) \(online-familieberichten.nl\)](#)

[Fotoboek \(vvdongen.nl\)](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.